

רצועת עזה: חלופות אסטרטגיות לישראל

עופר גוטרמן ואודי דקל | 12 בינואר, 2026 | גיליון 2083

מאמר זה מנתח את מרחב התמרון האסטרטגי של ישראל ברצועת עזה בשנת 2026. ברקע, נחישות ממשל טראמפ ליישם את המתווה לרצועת עזה והשתקמותו של חמאס כל עוד מגמת השינוי מתעכבת. ישראל ניצבת בפני דילמה בין שתי חלופות עיקריות: הראשונה חותרת למיצוי אופציית הפירוז על פי מתווה טראמפ, ולשם כך היא תידרש להגמיש את התנאים לשיבת הרשות הפלסטינית לרצועה; חלופה נוספת מציעה את יישום המתווה במודל דיפרנציאלי, שיתבצע רק בחלקים המטוהרים מחמאס ומתשתיות טרור, אך מסתכנת בקיבוע שלטון חמאס בשטח האדום - אזור שליטתו הנוכחי. שתי חלופות אחרות פחות מומלצות הן הקפאת המצב הנוכחי ויצירת סטטוס-קוו חדש, או חזרה ללחימה לפירוק חמאס מנשקו והשמדת יכולותיו ותשתיותיו.

בשלב הנוכחי על ישראל להפגין גישה חיובית כלפי מתווה טראמפ, תוך התניית קצב השיקום בביצועי משילות של ועדה טכנוקרטית, נקייה מאנשי חמאס, ומהלכי פירוז אפקטיביים; שימור חופש פעולה ביטחוני עצמאי, לצד הימנעות מקבלת אחריות אזרחית על הרצועה ואוכלוסייתה; ובניית מוכנות אופרטיבית לכיבוש הרצועה במסגרת "מבצע לפירוז הרצועה" מוגבל בזמן, שנועד לאפשר חזרה למתווה טראמפ בתנאים משופרים¹.

רקע

מתווה נשיא ארצות הברית דונלד טראמפ (20 הנקודות, אוקטובר 2025) והחלטת מועצת הביטחון של האו"ם 2803 כוללים שלושה שלבים מעשיים:

- הפסקת אש:** החזרת כל החטופים הישראליים משבי חמאס ושחרור אסירים פלסטינים מבתי כלא בישראל; הרחבת הסיוע ההומניטרי לרצועת עזה.
- הקמת מנגנוני יישום:** מועצת השלום ברמת מנהיגים (BoP), הוועדה הפלסטינית הטכנוקרטית לניהול אזרחי של הרצועה, כוח הייצוב הבינלאומי (ISF) וכוחות משטרה פלסטיניים. במקביל, הגדלת היקף הסיוע ההומניטרי הנכנס ויציאת כוחות צה"ל לפרימטר הביטחוני, באופן מדורג ואם התנאים יאפשרו זאת.

¹ המחברים מבקשים להודות לאופיר וינטר, קובי מיכאל, יוחנן צורף, אורית פרלוב, נוי שלו וראם כהן על הערותיהם המועילות.

3. **חזרת הרשות הפלסטינית לעזה:** זאת, לאחר יישום רפורמות נדרשות ואפשרות לחידוש דיאלוג מדיני ישראלי-פלסטיני.

היישום אמור להתבצע בארבעה מאמצים מקבילים:

1. **ביטחוני:** במרכזו הפירוז - השמדה ומניעה של בנייה מחדש של תשתיות טרור, כולל מנהרות ומתקני ייצור נשק. תנאים ליציאה ישראלית מדורגת: (1) הקמת והפעלת המשטרה הפלסטינית (נקיה מחמאס) וה- ISF; (2) יציבות ביטחונית; (3) סטנדרטים, אבני דרך ולוחות זמנים מוסכמים הקשורים לתהליך הפירוז שיוסכמו בין צה"ל לבין ה-ISF, מדינות ערב המעורבות וארצות הברית; (4) ישראל תשמור נוכחות צבאית בפרימטר ביטחוני (מצומצם) עד שרצועת עזה תהיה מאובטחת כראוי מפני איום מתחדש.
2. **ממשלי:** בראש הארכיטקטורה תעמוד מועצת השלום (BoP) המופקדת על התפקידים הבאים: (1) פיקוח על סיוע הומניטרי; (2) תקים ותפקח על ועדה פלסטינית טכנוקרטית א-פוליטית, שתהיה אחראית להפעלת השירותים האזרחיים בעזה; (3) תגבש תוכנית להתאוששות כלכלית ולשיקום הרצועה; (4) תאשר את השתתפות המדינות ב-ISF ותפקח עליו.
3. **שיקום כלכלי ופיזי:** הבנק העולמי ומוסדות פיננסיים נוספים יתמכו בשיקום ובפיתוח עזה, לרבות באמצעות קרן נאמנות ייעודית המנוהלת בידי המדינות התורמות. הקמת אזור כלכלי מיוחד עם מכסים ושערי גישה מועדפים.
4. **שיקום חברתי ודה-רדיקליזציה:** פעילי חמאס שיתחייבו לדו-קיום בשלום ולמסירת נשקם יקבלו חנינה, אלו שירצו לעזוב את עזה יקבלו מעבר בטוח למדינות קולטות. דה-רדיקליזציה היא חלק בלתי נפרד מהשיקום החברתי ברצועה.

הנחות

המציאות ברצועת עזה תתעצב במהלך 2026 על פי מספר שיקולים ואילוצים פנים-ישראליים, אזוריים ובינלאומיים, שישפיעו על מרחב התמרון האסטרטגי של ישראל ברצועה. ניתן להצביע על מספר הנחות כבסיס לניתוח החלופות האסטרטגיות שיעמדו בפניה במהלך השנה:

- **נחישות ממשל טראמפ:** הממשל ימשיך לראות ביישום 'מתווה טראמפ' בעזה יעד אסטרטגי ופוליטי מרכזי, שתכליתו הצגת הישג במדיניות החוץ ויצירת מומנטום להסדרים אזוריים רחבים יותר. מוטיבציה זו עלולה לייצר לחצים על ישראל להתקדם ביישום התוכנית, גם תוך פשרות בנושאי ביטחון ויישום הפירוז.
- **בינאום הסכסוך:** קבלת ההחלטות הישירה לגבי עתיד הרצועה אינה עוד בידיה הבלעדיות של ישראל. החלטת מועבי"ט 2803 ומתווה טראמפ יצרו מציאות שבמסגרתה ארצות הברית ושחקניות נוספות הפכו מעורבות ישירות בקבלת החלטות על היבטים ביטחוניים ואזרחיים של הסוגייה העזתית.
- **אקטיביות קטריט-טורקית מול הססנות אזורית:** בעוד דוחה ואנקרה מפגינות נחישות ומעורבות יתרה, מרבית מדינות ערב (לרבות איחוד האמירויות וערב הסעודית) מנהלות אסטרטגיית

ניהול סיכונים ונמנעות ממעורבות עמוקה ברצועה. נכונות לנטילת אחריות מותנית בערבויות משולשות: אופק מדיני ישראלי-פלסטיני, פירוז אפקטיבי של חמאס ורפורמה מבנית ברשות הפלסטינית.

- **השתקמות חמאס ככל שהתהליך נעצר:** הארגון נותר מחויב למאבק מזוין בישראל ואינו מוכן לפירוז אמיתי ומלא, אם בכלל. ככל שתימשך המציאות הנוכחית, שבה אין התקדמות מעשית במימוש המתווה המדיני מחד גיסא, ואין חזרה לפעולה צבאית ישראלית עצימה מאידך גיסא, חמאס ינצל את המצב לשיקום יכולותיו הצבאיות ולהשבת שליטתו בשטח ובאוכלוסייה.
- **מגבלות הרשות הפלסטינית (רש"פ):** תחת הנהגתה הנוכחית, הרשות אינה מסוגלת לבצע רפורמות משמעותיות, שאליהן היא נדרשת כתנאי לחזרתה באופן מלא לניהול הרצועה.
- **ספילרים:** התפתחויות שליליות בזירות אחרות (איראן, לבנון, יהודה ושומרון) עלולות להקרין על עזה ולשבש את מתווה ההסדרה המתוכנן.

מדיניות הנוכחית של ישראל חותרת להשגת המטרות הבאות:

- מניעת שיקומו הצבאי והאזרחי של חמאס, החלשתו והפיכתו לגורם לא רלוונטי.
 - הפחתת האיום הביטחוני מרצועת עזה לאורך זמן.
 - תיאום אסטרטגי הדוק עם ממשל טראמפ וצמצום פערים מדיניים.
 - ביסוס שליטה ארוכת טווח ב"פרימטר ביטחוני מורחב", הכולל את התוחמת הצפונית, רפיח וציר פילדלפי.
 - הימנעות מאחריות ישראלית אזרחית לרצועה ותושביה.
 - הטלת האחריות לעיכובים על הצד הפלסטיני והימנעות מהפסד ב"משחק ההאשמות".
 - המשך הבידול בין רצועת עזה ליהודה ושומרון ומניעה אקטיבית של חזרת הרשות הפלסטינית במתכונתה הנוכחית לשלט ברצועה, תוך ניסיון להצמיח גורמי כוח מקומיים.
 - דבקות ברעיון הנתיב לנורמליזציה והרחבת 'הסכמי אברהם'.
- המציאות המתהווה – רצועת עזה מחולקת: "שטח ירוק" בשליטה ישראלית (מזרח/צפון/דרום) מול "שטח אדום" בשליטת חמאס (מערב), ללא גורם שלטוני חלופי אפקטיבי.**

חלופות אסטרטגיות

חלופה א': התקדמות במתווה טראמפ

- **האסטרטגיה -** הבעת נכונות עקרונית ליישום מתווה טראמפ והחלטת מועבי"ט 2803, תוך הצבת הפירוז הביטחוני כליבת התהליך שאין עליה פשרה, אך תוך נכונות מסוימת לפשרות בנוגע לדרישות מהרשות הפלסטינית.
- **היגיון ותועלת -** העברת הלחץ המדיני אל הצד הפלסטיני. ישראל תחתור לפירוק מירבי של יכולות חמאס ותפגין גמישות בדרישות לרפורמות אזרחיות ברשות הפלסטינית, כדי להבטיח עמידה בלתי מתפשרת על דרישות הביטחון, עצירת ההסתה ומניעת מימון טרור.

- **זרזי מימוש -** יצירת "כפייה משולשת" מתואמת על ישראל, חמאס והרש"פ (בהתאמה בידי ארצות הברית, קטר-טורקיה והמדינות הערביות), התניית אופק מדיני בביצועים ביטחוניים בשטח ונכונות של מדינות המפרץ (לא כולל קטר) לנטילת אחריות ומימון.
- **סיכונים ומחירים -** חשש מדינמיקת "מדרון חלקלק" שתוביל ללחץ לווייתורים ביטחוניים מוקדמים; מתן לגיטימציה שלטונית לרש"פ, תוך ויתור על הרפורמות – סוגיה השנויה במחלוקת פוליטית עמוקה בישראל; לחץ אמריקאי למעורבות טורקית-קטרית.
- **גידור סיכונים -** קביעת מדדים ביטחוניים ברורים (פירוק תשתיות תת-קרקע וסדנאות לייצור/הרכבת אמצעי לחימה, איסוף נשק כבד) ברצועה, כתנאים קשיחים למעבר בין שלבים ולתחילת תהליך השיקום; עמידה על תנאי סף מהרשות הפלסטינית (רשות אחת, חוק אחד, נשק אחד, הפסקת הסתה ותשלום לאסירים ומשפחות שהידים); הבטחת הכרה אמריקאית בזכותה של ישראל לפעול צבאית לסיכול איומים ונגד התעצמות מחודשת, בלי קשר להתקדמות בתהליך אזרחי; הצבת קו אדום למעורבות טורקית וקטרית ב-ISF ובכוח השיטור הפלסטיני.

חלופה ב': התמקדות בשטח הירוק

- **האסטרטגיה -** יישום הדרגתי ודיפרנציאלי של מתווה טראמפ באזורים "ירוקים" המצויים בשליטה ישראלית ומטוהרים מחמאס ותשתיות טרור (דוגמת רפיח והתוחמת הצפונית); שליטה ביטחונית גוברת ישראלית.
- **היגיון ותועלת -** בחינת ישימות ואפקטיביות הוועדה הטכנוקרטית וה-ISF. יצירת מודל הצלחה מקומי כולל רשות מקומית. הפער באיכות החיים בין האזורים המשתקמים לבין אזורי השליטה של חמאס עשוי להפעיל לחץ פנימי על חמאס למסור את הנשק למשטרה הפלסטינית, וכן לעודד מעבר אוכלוסייה משטחו לשטח המשתקם.
- **זרזי מימוש -** התמשכות סרבנות חמאס לפירוז, מגבלות המנדט של ה-ISF לפירוק נשק באופן כפוי, והסכמה אמריקאית-מצרית על 'מודל הצלחה' מתוחם בשטחים הירוקים בגיבוי מימון בינלאומי.
- **סיכונים ומחירים -** התבססות חמאס באזור "האדום" שבשליטתו כעובדה מוגמרת; החמרה הומניטארית בשטחי השליטה של חמאס שתגרור לחץ בינלאומי להתניע שיקום גם שם; העדר שיתוף פעולה מצד הקהילה הבינלאומית ומדינות ערב; פעילות טרור של חמאס נגד "האזור הירוק", כדי להכשיל את הפרויקט.
- **גידור סיכונים -** כל שיקום במרחב נתון יותנה בפירוז אפקטיבי ומוכח באותו מרחב; יצירת הפרדה פיזית קשיחה בין השטחים הירוקים לאדומים ומעטפת הגנה איכותית על האזורים הירוקים; שיקום מואץ באזורים המטוהרים ומינופו למשיכת אוכלוסייה משטחים שבשליטת חמאס; הקמת מנגנוני היתרים ובידוק ביטחוני של תנועת אנשים וסחורות; שימור שליטה ישראלית בפרימטר ביטחוני מורחב וחופש פעולה לסיכול איומים, עד להוכחת יכולת אכיפה ופירוק נשק מוכחת בשטח.

חלופה ג': שימור הסטטוס קוו (המשך המדיניות הקיימת)

- **האסטרטגיה -** קיבוע המצב הנוכחי שבו ישראל שולטת ב-54% מהרצועה (השטח הירוק) וחמאס נותר הריבון בשטח האדום; מניעת כניסת הרשות הפלסטינית והמשך הבידול בין האזורים, כולל בין יהודה ושומרון לרצועת עזה.
- **היגיון ותועלת -** ביצור ההגנה על הנגב המערבי, הרחקת הדין על הסדר מדיני כל עוד חמאס שולט, ושחיקת הארגון תחת עול האחריות לאוכלוסייה ללא משאבי שיקום (סיוע הומניטרי בלבד).
- **זרזי מימוש -** שחיקה בנחישות של ממשל טראמפ ליישם את המתווה, עייפות במערכת הבינלאומית, ורצון של הצדדים להימנע מהכרעות אסטרטגיות קשות (מבחינת ישראל, גם על רקע שנת בחירות).
- **סיכונים ומחירים -** וואקום שלטוני שיאפשר לחמאס להתעצם מחדש בכסות הומניטרית; מעורבות עוינת של קטר וטורקיה במילוי החלל האזרחי; שחיקת הלגיטימציה הבינלאומית לישראל והאשמתה במשבר הומניטרי; היעדר מוטיבציה לרפורמות ברש"פ; סיכון להסלמה רחבה בעיתוי לא נוח לישראל.
- **גידור סיכונים -** אימוץ דוקטרינת "כיסוח דשא" (פשיטות וסיכולים באזור האדום); וטו נחרץ על מעורבות קטרית וטורקית בניהול האזרחי; אפשרור המשך מאמץ הומניטרי בינלאומי; שימוש במתווה טראמפ כמגן דיפלומטי להטיית "משחק ההאשמות" כלפי חמאס ולמניעת שחיקה בלגיטימציה.

חלופה ד': חזרה למלחמה

- **האסטרטגיה -** הדרך האפקטיבית היחידה לפירוק פיזי נרחב של יכולות חמאס והשמדת תשתית מנהרות, ייצור ואחסנת אמל"ח בכל הרצועה.
- **היגיון ותועלת -** מניעת מצב שבו חמאס נותר על רגליו לאחר ה-7 באוקטובר; השבת חופש פעולה מבצעי מלא לצה"ל; פירוק מנהרות והשמדת יכולות ייצור ללא מגבלות. כל זאת, כבסיס להשגת האינטרסים הביטחוניים של ישראל וליצירת תנאים בהמשך לקידום מוצלח של מתווה טראמפ.
- **זרזי מימוש -** כישלון מוכח של יישום הפירוז ויתר רכיבי מתווה טראמפ; זיהוי הפרה יסודית של ההבנות ותהליכי התעצמות מהירים המוגדרים בלתי קבילים; אולת יד של ה-ISF והמשטרה הפלסטינית.
- **סיכונים ומחירים -** כיבוש מלא של הרצועה ונטילת אחריות אזרחית כוללת על האוכלוסייה העזתית; נטל כלכלי כבד; העדר כתובת פלסטינית או בינלאומית להעברת אחריות בהמשך; העמקת השסע הפנימי בישראל; סכנת בידוד בינלאומי וחיכוך גבוה עם ממשל טראמפ.
- **גידור סיכונים -** מסגור המערכה כ"מבצע פירוז זמני" ולא ככיבוש קבוע; תיאום אסטרטגי הדוק עם ממשל טראמפ; הכנת אסטרטגיית יציאה להעברת סמכויות לידי הוועדה הטכנוקרטית, ה-ISF וכוח השיטור הפלסטיני מיד לאחר שלב הטיהור הצבאי.

חלופות	חלופה א': התקדמות בתוכנית טראמפ	חלופה ב': התמקדות בשטח הירוק	חלופה ג': שימור הסטטוס קוו	חלופה ד': חזרה למלחמה
אסטרטגיה 	התקדמות בהתאם למתווה טראמפ והחלטת מועבי"ט 2803. נכונות להחגמש בדרישות מחרש"פ במענה ללחץ אמריקני, אך עמידה על דרישות הפירת.	יישים דיפרנציאלי: שיקום מדורג בשטחים ממוהרים ובחינת אפקטיביות המנהל הסכמקריטי וה-ISF. אחריות ביטחונית גוברת של ישראל.	קייביו המצב הקיים של חלוקת עזה מזרח-מערב ללא שיקום. המשך הבידול בין עזה ליהו"ש והעדר קדיים ההליך מדיני.	פירוק צבאי של יכולות המאס והשתיית המנהרות, הייצור והאחסנה. הגנה שאין דרך שאינה צבאית לפירוק האלגון.
סיכון מרכזי 	שחיקה ביסחונית, מתן לגיטימציה לרש"פ ללא רסורמת; מעורבות טורקית-קטרית.	העדר שת"פ בינלאומי: הגחת שלטון המאס בשטח ה"אדום", זלינה של טרור לשטה ה"ירוק".	השתקמות חמאס וביסוס שלטוני; העדר מוטיבציה לרפורמות ברש"פ; האשמת ישראל במשבר הומינארי.	נטילת אחריות אזרחית (ממשל צבאי) ללא כתובת להעברת אחריות; בידוד מדיני ונטל כלכלי.
גידור סיכונים 	התעקשות על פירח (אין שיקום ללא פירח); שמירה על חופש פעולה בסיכול איומים.	האצת שיקום בשטח הירוק ליצירת אלטרנטיבת; אי-פגיעה בחופש פעולה ביטחוני; מנגנוני חיתרים ובידוק קפדניים.	סיכול תשתיות טרור גם בשטח האדום; הרחקת קטאר וטורקית; מאמץ הומינארי נרתב.	תיאום הדוק עם ארה"ב; הסגור המערכה כנמנית להכנה חשטח ליישום עתידי של מתווה טראמפ המקורי.
תוצאה צפויה 	השבת הרש"פ לפני השלמת רסורמוס; ISF ללא ממכויות פירוק מנשק; המאס נותר שחקן רלוונטי.	צמיחת חלופה מקומית להמאס; יצירת מגפה חיובית; פיון להתבססות המאס במערב וקושי בשילוב הרש"פ בהמשך.	שולי ביטחון לנגב המערבי בחחיר הנצחת המאס כריבון; פגיעה במעמד הבינלאומי; חממה לקיצוניות בשטח האדום.	פירוק הזרוע הצבאית והתשתיות; הימשכות הסרוך; אחריות ישראלית מלאה ובידוד מדיני.

דילמות ומתחים

א. היעדר הלימה בין האסטרטגיה הישראלית לבין מתווה טראמפ

קיימת אי-הלימה מובנית בין האסטרטגיה הישראלית הנוכחית, המתמקדת בתנאי סף ביטחוניים נוקשים למעבר בין שלבים, לבין הדחף האמריקאי להישג מדיני מהיר. דבקות במודל הדרגתי עלולה לטרפד את מימוש תוכנית טראמפ, ובינתיים חמאס ממשיך להשתקם צבאית ואזרחית והופך את שליטתו המחודשת לעובדה מוגמרת בשטח. מנגד, ויתור על תנאי הסף, דוגמת הסכמה לשיקום ללא פירוז אפקטיבי, או הגמשת הדרישות הפלסטיניות, פוגעים גם הם באינטרס הישראלי.

ב. תהליך הפירוז – כורח בהדרגתיות ותיעדוף

אפילו בהנחה הלא סבירה שחמאס יסכים לפירוק אמיתי מנשקו, מקרי הבוחן מאזורי סכסוך אחרים מלמדים כי תהליכי פירוז המתבצעים מתוקף הסכמים (ולא באורח צבאי) נמשכים לאורך שנים רבות. בשל הכורח לבצע את הפירוז באופן מדורג, מומלץ להתמקד תחילה בהרס תשתית המנהרות וב"נשק כבד", לרבות המערך הרקטי, הכטב"מים וטילי הנ"ט (מוצע לא להשתמש במינוח של נשק התקפי/הגנתי, הנתון לפרשנות). טיפול מיידי גם בנשק קל יכול להתבצע על בסיס הצעת תמריצים אישיים למסירתו. כן חשוב לשמור על ההתניה של "עומק השיקום כעומק הפירוז".

ג. הרשות הפלסטינית – מתח בין כשלים מבניים לבין חיוניות בתהליך

סוגיית שילוב הרשות הפלסטינית מציבה דילמה מבנית בין שני וקטורים מנוגדים. מחד גיסא, חולשתה של הרשות וכשליה בהיבטי השחיתות וההסתה מטילים ספק ביכולתה לתפוס מחדש עמדת הובלה ביטחונית ושלטונית ברצועה. מאידך גיסא, הרשות הינה ברירת המחדל המוסדית היחידה, המסוגלת

למנוע ואקום שלטוני ברצועה, לזכות לסיוע נרחב מצד הקהילה הבינלאומית ומדינות ערב המתונות, ולהפחית את הרלוונטיות של חמאס.

ד. המעורבות האזורית – חלוקת עבודה פונקציונלית

נדרשת חלוקת עבודה פונקציונלית בין השחקנים האזוריים: מצרים ואיחוד האמירויות יתמקדו בביסוס משילות חלופית מתונה ובתהליכי דה-רדיקליזציה; מדינות המפרץ וגורמים בינלאומיים יובילו את ההשקעה בשיקום; ואילו קטר וטורקיה ישמשו אך ורק מנופי לחץ פוליטי לפירוז חמאס. כדי לנטרל את פוטנציאל הגיבוי והדחיינות מצד דוחה ואנקרה, מנגנון הפירוז לא יוכפף לבוררות פוליטית, אלא יתבסס על רשימת "הפרות יסודיות" מוגדרת מראש מול ארצות הברית. זיהוי הפרה – טכנית או מבצעית – יפעיל אוטומטית לגיטימציה לחופש פעולה צבאי ישראלי, ללא תלות בהסכמת המדינות המתונות.

ה. השורה התחתונה – הטרייד-אוף האסטרטגי

תחת הנחת העבודה שממשל טראמפ לא יאפשר לישראל לשוב למלחמה כוללת ברצועה בטווח הנראה לעין, ישראל ניצבת בפני בחירה בין שני נתיבים מנוגדים:

1. **חתימה למיצוי מתווה טראמפ**, התמקדות תחילה באזור הירוק שבשליטה ביטחונית גוברת ישראלית, ובהמשך נכונות לשלם את מחיר השבת הרשות הפלסטינית לרצועה, גם ללא עמידה מלאה ברפורמות המבניות.
2. **סיכול המתווה וביצור הסטטוס-קוו**. קבלת נוכחות ושליטת חמאס כעובדה מוגמרת ברצועה במקביל להתבססות ישראלית בפרימטר הביטחוני, המספקת שולי ביטחון מבצעיים, מייצרת זמן לישראל, אך מנציחה את היעדר החלופה השלטונית.

המלצות

- **אימוץ רטוריקה של "חובות מותנית"**. הצגת ישראל כצד הדבק במתווה טראמפ כדי לשמר לגיטימציה ולהטיל את נטל ההוכחה על הפלסטינים. המשמעות היא השבת הרשות הפלסטינית לרצועה עוד לפני השלמת רפורמות; ISF ללא סמכויות פירוק מנשק; חמאס נותר שחקן רלוונטי שיש להתחשב בו. לפיכך, יש להתנות כל שלב בהתקדמות בביצועים מוכחים בשטח, בדגש על דרישות הפירוז.
- **הפרדה בין אחריות אזרחית לביטחונית**. השלמה עם מעורבות מנגנון אזרחי לניהול חיי היומיום (ועדה טכנוקרטית או רש"פ משופרת), תוך שימור חופש פעולה ביטחוני מלא של צה"ל במקרה של היווצרות איומים ממשיים, בדומה למודל הפעולה בשטחי A ביהודה ושומרון.
- **שיקום כמנוף אסטרטגי** - התניית קצב השיקום באזורים הירוקים בהוכחת ביצועים של גורמי השלטון החלופיים (ועדה טכנוקרטית, רשויות מקומיות, משטרה פלסטינית וה- ISF), כ"מודל לבחינה" טרם תחילת שיקום התשתיות. עיקרון זה רלוונטי במקרה של התמקדות בשטח הירוק (חלופה ב'). הגם שחלופה זאת מתמקדת ביצירת מגמה חיובית באזורים מפורזים בלבד, יש בה חולשות ובכלל זאת סיכון להתבססות חמאס במערב הרצועה וקושי בשילוב הרשות הפלסטינית בהמשך. בכל מקרה, המסר העיקרי הוא שלא יהיה שיקום במרחבים המוחזקים בידי חמאס ואשר אינם נקיים מנשק ומתשתיות טרור.

- **הכנת חלופת "חזרה למערכה"**. שימור מוכנות אופרטיבית להכרעה צבאית מלאה כגיבוי לקריסה אפשרית של החלופות המדיניות, תוך הבטחת מסגרת לגיטימציה אמריקאית, ו"מנגנון יציאה" שיתבסס על חזרה למתווה טראמפ המקורי.

עורכי הסדרה: ענת קורץ ואלדד שביט